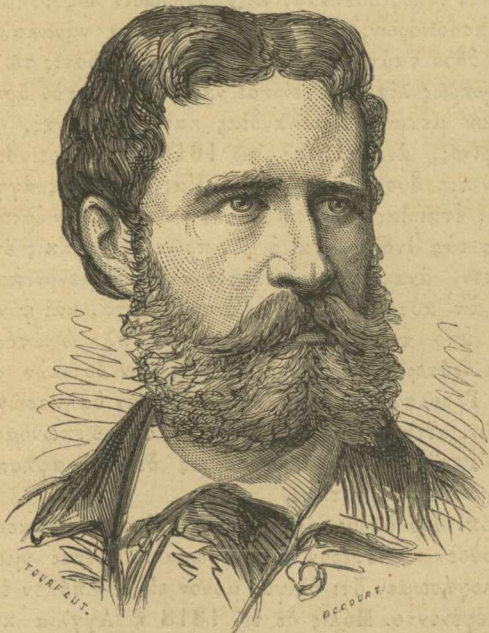
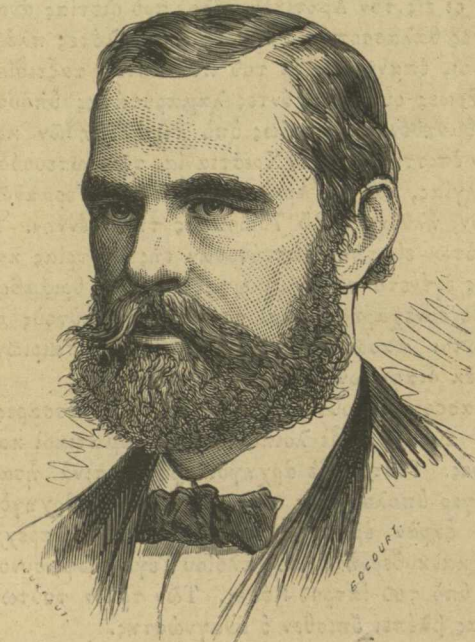

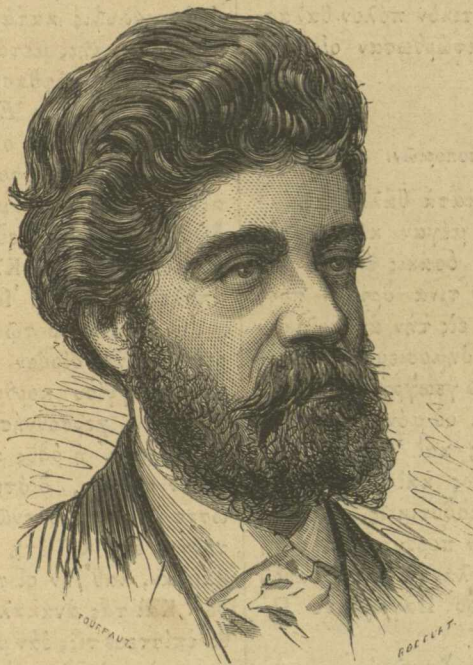
ΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΚΤΙΚΟΝ ΠΟΛΟΝ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΙ.

ΠΑΓΕΡ ύπολοχαγός του πείκικου και αρχηγός των κατά ξηράν έρευνών.

Πλοίαρχος ΚΑΡΟΛΟΣ ΒΑΥΠΡΕΧΤ κυβερνήτης του πλοίου Τεγετχόφ.

ΚΕΠΕΣ ιατρός στροπέων των θαλασσοπόρων.

Η ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΚΤΙΚΟΝ ΠΟΛΟΝ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΥΣΤΡΙΑΚΩΝ.

Τῆ 3 Σεπτεμβρίου 1874 τηλεγράφημα ἐκ Νορβηγίας σταλὲν εἰς Βιέννην, ἀνήγγειλε τὴν χαρμόσυνον εἰδησιν ὅτι οἱ εἰς τὸν Ἀρκτικὸν πόλον πρὸ διετίας ἀναχωρήσαντες θαλασσοπόροι, καὶ ὡς ἀπολωλότες πλέον νομιζόμενοι, ἐπανῆλθον ἐκ τοῦ πολυπόνου ταξιδίου τῶν οἱ ἥρωες οὗτοι τυχόντες λαμπροτάτης ὑποδοχῆς, καὶ ὑμνηθέντες δικαίως ὑπὸ τῶν Σουηδῶν καὶ Νορβηγῶν ἐπιστημόνων, ἐν Χριστιανίᾳ, τῆ πρωτεύουσῃ τῆς Νορβηγίας, καὶ ἐν Ἀμβούργῳ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν γεωγράφων, ἦλθον τῆ 25 Ἰουλίου εἰς τὴν Βιέννην. Ἡ εἰσοδος αὐτῶν εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Αὐστρίας καὶ Οὐγγαρίας ἐγένετο πανηγυρικωτάτη καὶ ἐν θριάμβῳ. Πρῶτοι δὲ συνεχάρησαν καὶ ἠσπάσθησαν αὐτοὺς οἱ ἀντιπρόσωποι πασῶν τῶν Γεωγραφικῶν Ἐταιριῶν, ἐπίτηδες ἐκ διαφόρων τόπων ἀποσταλέντες.

Οἱ θαλασσοπόροι οὗτοι ἦσαν εἴκοσι καὶ τέσσαρες, ἐξ ὧν 16 ναῦται, οἱ δὲ λοιποὶ ἦσαν ἀξιωματικοὶ καὶ ἐπιστήμονες. Τούτων δὲ ἀρχηγοὶ τρόπον τινὰ ἦσαν οἱ κκ. Πάγερ ὑπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ καὶ ἀρχηγὸς τῶν κατὰ ξηρὰν ἐρευνῶν, καὶ Κάρολος Βαῦπρεχτ πλοίαρχος καὶ κυβερνήτης τοῦ πλοίου Τεγετχῶφ, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Κέπες. Τῶν τριῶν τούτων τὰς εἰκόνας βλέπει ὁπισθεν ὁ ἀναγνώστης.

Τῆς πολυπόνου ταύτης θαλασσοπορίας, ἥτις διήρκεσε περὶ τοὺς 26 μῆνας, σύντομον περιγραφὴν ἐδημοσίευσεν ὁ κκ. Πάγερ, ἣν καὶ ἡμεῖς κατωτέρω δημοσιεύομεν. Πρὸ τούτου ὁμοίως νομίζομεν καλὸν νὰ διηγηθῶμεν πρῶτον ἐν συνόψει, ὁποῖόν τινα σκοπὸν ἔχουσιν αἱ τοιαῦται πρὸς τὸν ἀρκτικὸν πόλον θαλασσοπορίαι, καὶ τί μέχρι τοῦδε κατώρθωσαν οἱ κατὰ καιροὺς θαλασσοπόροι.

Α'

Περὶ τῶν προτέρων θαλασσοποριῶν.

Πρὸ τριῶν περίπου αἰῶνων οἱ κατὰ θάλασσαν ἐμπορευόμενοι, ἀθυμοῦντες διὰ τὸν μέγαν κύκλον, ὃν ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ ἐκτελῶσιν ὁσάκις ἐπλεον εἰς τὰς Ἰνδίας, ὠνεύοντο σύντομόν τινα δρόμον πρὸς βορρᾶν, ἄγοντα ἀπὸ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Ἀσίας. Ἐν τῷ πρώτῳ δημοσιευθέντι γεωγραφικῷ χάρτῃ τῷ 1570 ὑπὸ τοῦ γεωγράφου Ὁρτελίου, σημειοῦται ἀνοικτὴ θάλασσα οὐ μόνον ἐφ' ὧν τῶν βορείων ἀκτῶν τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς Ἀμερικῆς ἐπομένως καὶ δύο ὁδοὶ ἢ μὲν βορειοανατολικῶς ἢ δὲ βορειοδυτικῶς, ἀπολήγουσαι ἀμφότεραι εἰς τὸν Βερίγγιον πορθμὸν, δῆλα δὴ ἄγουσαι τὰ πλοῖα ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὤκεανοῦ εἰς τὸν Εἰρηνικόν, διὰ τοῦ Βορείου Παγωμένου Ὤκεανοῦ.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐδοκίμασαν νὰ διαπλεύσωσι τὴν βορειοανατολικὴν ὁδόν, ἀλλ' ὅμως αἰῶνες ὅλοι ἐπέρσαν καὶ οὐδὲν εὐχάριστον ἐγένετο. Ὁ μυθεύμενος ποταμὸς Ὤκεανὸς περιεκύκλου μὲν πάσας τὰς γνωστάς χώρας, ὡς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι γεωγράφοι, ἀλλ' ὅμως ὁ δριμύς χειμὼν καὶ ἡ συσπόμεσις τῶν πάγων καθίστων τὸν ποταμὸν τοῦτον ἄβατον, καὶ οὐδεὶς

ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ πέραν τῆς Νέας Ζέμβλας. Ἐκ τῆς συνεχείας δὲ τῶν ἀρκτικῶν γαιῶν τῆς ἀμερικανικῆς ἡπείρου ἐν τῷ δυτικῷ ἡμισφαιρίῳ, ἐπίστευον ἐν Εὐρώπῃ, ὡς καὶ ἐν Ἀμερικῇ, ὅτι εὐκολώτερον θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εὕρεθῇ κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην ἡ ζητούμενη βορειοδυτικὴ ὁδός.

Δύο ἰδίως δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τύποι τῶν θαλασσοπόρων, τῶν ἐπιχειρησάντων νὰνακαλύψωσι τὴν ὁδὸν ταύτην. Ὁ ἄγγλος Οὐδσων, ὅστις τῷ 1607 τολμηρῶς λίαν ἐπεχείρησε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἀρκτικὸν πόλον μεταξὺ Γροελανδίας καὶ Σπιτζβέργης, καὶ ὁ Ραφίνος, ἀναζητήσας τῷ 1616 τὴν βορειοδυτικὴν ὁδὸν πρὸς δυσμὰς τῆς Γροελανδίας, δαπάναις ἀγγλικῆς τινος ἐταιρίας, προσπαθούσης νὰ εὕρῃ ὁδὸν ἐμπορικὴν πρὸς τὰς Ἰνδίας. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος τετρακίς ἐταξείδευσε, ἀνακαλύψας τέλος τὸν ἐκτεταμένον πορθμὸν τὸν ἀπ' αὐτοῦ Οὐδσωνεῖον ὀνομασθέντα, καὶ φρονεθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ ἐπαναστατήσαντος πληρώματός του, ὁ δὲ δεύτερος, διευθυνθεὶς πρὸς τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Γροελανδίας, ἀνεκάλυψε σειρὰν θαλασσῶν καὶ γαιῶν, αἵτινες ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐπωνομάσθησαν Ῥαφίνειοι. Οἱ πάγοι ὅμως δὲν τὸν ἀφήσαν νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω.

Ἐπὶ δύο ὅλους αἰῶνας οἱ μετέπειτα θαλασσοπόροι οὐδὲν πλείοτερον κατώρθωσαν. Πρέπει ὅμως νὰ δηλολογήσωμεν ὅτι ὀλίγαι μόνον εἰς τὸν πόλον ἐκδρομαὶ ἐγένοντο. Μόλις δὲ τῷ 1818 ἡ Ἀγγλία καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἐπανάλαβον τὰς πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν ἐρεῦνας αὐτῶν. Τότε δ' ἐδοξάσθησαν ὁ Ῥὸς καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Παρρὺ, ὅστις προέβη κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1827 μέχρι τοῦ 82°, 45 βαθμοῦ βορείου πλάτους. Ὁ σὺρ Ἰωάννης Φραγκλίνος, εἰς τὸν δριμύτητα ἢ ἀνακάλυψις κατὰ μέγα μέρος τῆς βορείου ἀκτῆς τῆς Ἀμερικῆς, μετὰ διάπλουν εἴκοσι καὶ πλέον ἐτῶν πρὸς ἄρκτον, ἐφθασε τῷ 1845 εἰς τὸ βορειοδυτικὸν μετὰ δύο πλοίων Ἐρέβους καὶ Τρόμου. Τρία δ' ὅλα ἔτη παρήλθον καὶ οὐδεὶς ἔμαθέ τι περὶ αὐτοῦ. Πρὸς ἀναζήτησιν δ' αὐτοῦ ἐπιχείρησαν πολλοὶ ἐκδρομαῖς, αἵτινες ὠφέλησαν μὲν τὴν γεωγραφίαν, ἀλλὰ μετὰ δώδεκα μόλις ἔτη εὗρον ὅτι ἐζήτουν τῷ 1859 μόλις ὁ πλοίαρχος Μάκ Κλίντων ἀνεκάλυψε τὰ ἴχνη τοῦ ἀπολεσθέντος Σὺρ Ἰωάννου Φραγκλίνου.

Ὁ Μάκ Κλνρ τῷ 1850 εἶχεν ἀνακαλύψει τὴν βορειοδυτικὴν δίοδον ἀπὸ τοῦ Βαφινίου κόλπου μέχρι τοῦ Βερίγγιου πορθμοῦ, μεταξὺ λαβυρίνθου γαιῶν, πορθμῶν, χερσονήσων καὶ νήσων τῆς βορείου Ἀμερικῆς. Ἀλλ' ἡ ὁδὸς αὕτη ἦτο ἄβατος ὑπὸ τῶν ἐμπορικῶν πλοίων, διότι ἦτο τόσον πλησίον τοῦ πόλου, ὥστε ἐκλείετο στενωῶς ὑπὸ τῶν πάγων, καὶ ἀπητοῦντο ἔτη καὶ ἔτη ἵνα ἐπιτύχῃ τις τὴν σπανίαν εὐκαιρίαν, καθ' ἣν οἱ πάγοι ἄφρινον ἐλευθέρην τὴν δίοδον. Καὶ τὰς ἀνακαλύψεις δὲ τοῦ Μάκ Κλνρ δυσκόλως θὰ ἐπίστευέ τις, ἐὰν μὴ ἦτο γνωστὸν ὅτι οὗτος, πλεύσας πρὸς τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Ἀμερικῆς, ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς.

Πάσας τὰς ἐπιχειρήσεις ταύτας μετὰ πλείστης προσοχῆς παρηκολούθει ὁ ἐν Γόττα περιφανὴς γεωγράφος Πέτερμαν, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἐπέμνε λέγων ὅτι δύνανται τις νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πόλον, πλεον πρὸς ἀνατολὰς τῶν νήσων τῆς Σπιτζβέργης, ἐνθα, ὡς διε-

τείνεται, ὑπάρχει θάλασσα ἐλευθέρη, περικυκλωμένη ὑπὸ λεπτῆς ζώνης πάγων, εὐκόλως διαλυομένων εὐθὺς ὡς φανῶσιν αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἥαρος. Θέλων δὲ νὰ βεβαιώσῃ τὴν ὑπόθεσιν του ταύτην, προσκάλεσεν ἰδιωτικὰς συνεισφοράς, καὶ οὕτω συνέλεξε ποσότητα χρημάτων, ἥτις ἐπήρκεσεν εἰς τρεῖς ἐπανειλημμένας ἐκδρομὰς ἀπὸ τοῦ 1868 μέχρι τοῦ 1873. Τῆς πρώτης ἐκδρομῆς τῷ 1869 μετέσχεν ὁ γνωστὸς ἤδη ἡμῖν ὑπολοχαγὸς τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ Πάγερ, καὶ ὅσοι ὑψηλότερον τοῦ Λευκοῦ, ὅπερ ὠνόμασεν Ὁρος Πέτερμαν. Ἡ ἐκδρομὴ αὕτη δύνανται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποτυχούσα, διότι διέψευσε τρόπον τινὰ τὰς περὶ ἐλευθέρης θαλάσσης ὑποθέσεις τοῦ Πέτερμαν, ὅστις βαθεῶς ἐλυπήθη, μαθὼν παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ὅτι αἱ σπουδαιόταται γεωγραφικαὶ ἀνακαλύψεις ἐγένοντο διὰ τῶν ἐλκύθρων, καὶ οὐχὶ διὰ τῶν πλοίων, ἅτινα οὐδ' ἠδυνήθησαν κἄν νὰ φθάσωσι μέχρι τοῦ ὀρίου ἐκείνου, ὅπου κατ' ἔτος ἐκατοστῆς νορβηγικῶν πλοίων παραπλέουσι. Δὲν ἀπεθαρσύνθη ὅμως, καὶ ἐξηκολούθησεν ἀποστέλλων πλοῖα πρὸς ἀνατολὰς τῆς Γροελανδίας. Ἐκ τῶν ἀποστολῶν τούτων μία εἶνε καὶ ἡ δευτέρα ἐκδρομὴ τοῦ Πάγερ, τῷ 1871, εἰς τὴν χώραν τὴν μεταξὺ Σπιτζβέργης καὶ Νέας Ζέμβλας. Ὁ Πάγερ παραλαβὼν καὶ τὸν Βαῦπρεχτ, τὸν γνωστὸν ἐπίσης ἀξιωματικὸν τοῦ αὐστριακοῦ ναυτικοῦ, ἐπέβη τῇ 9 Ἰουνίου ἐπὶ λέμβου ἀλιευτικῆς μετὰ ἑπτὰ ἀνδρῶν, καὶ ἐν μέσῳ κινδύνων ἀνεκδιηγήτων, ἐζήτησαν κάλλιστα τὴν θάλασσαν τὴν κειμένην μεταξὺ τοῦ ἀνατολικοῦ τῆς Σπιτζβέργης καὶ τοῦ δυτικοῦ τῆς Νέας Ζέμβλας. Μετὰ μικροῦς δὲ καὶ πολυκαμπεῖς περιδρόμους, ἔνεκα τῶν προσπιπτόντων πάγων, ἐνόμισαν ὅτι ἀνεγνώρισαν σημεῖα ὑπάρξεως γῆς πολιτικῆς, ὅπου ὅμως δὲν κατώρθωσαν νὰ φθάσωσι. Τῇ πρώτῃ Σεπτεμβρίου ἠλπίζον νὰ φθάσωσι τὸν 79 βαθμὸν βορείου πλάτους, ἀλλ' ἀτελεύτητοι ὁμίχλαι, ἀνεμοὶ ἐναντίοι καὶ σφοδρότατοι δὲν τοὺς ἀφήσαν νὰ προχωρήσωσιν, ἀλλὰ τοὺς ἔρριψαν πρὸς τὴν Εὐρώπην. Ἐν τούτοις ἡ θερμοκρασία ἐφαίνετο γλυκανθεῖσα, εἶδον κορυφὰς δένδρων ἐπιπλέοντας, φύκη καὶ πάγους γλυκεῶς ὕδατος, ἀναγνωριζομένους ἐκ τῆς διαυγείας αὐτῶν. Πληθος δὲ πτηνῶν ἐπέρασαν ὑπεράνω τῆς λέμβου κατευθυνόμενα πρὸς νότον. Καὶ τοὶ δὲ τὰ μέσα ἦσαν ἀνεπαρκῆ, οἱ κκ. Βαῦπρεχτ καὶ Πάγερ ἀνέπλευσαν ἔτι πρὸς τὸν πόλον, τὰ αὐτὰ σημεῖα παρατηρήσαντες. Ἀλλ' αἱ τρικυμῖαι ἦσαν ἀδιάλειπτοι καὶ τόσον σφοδραὶ, ὥστε εὐτυχεῖς ἐλογίσθησαν ὅτι ἐπέστρεψαν σώοι τῇ 20 Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1871. (Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΚΟΜΠΙΕΝΗ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

ΤΗΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

Τῷ 1867 ἀνεκαλύφθησαν ἐν Ἰνδοκίνα, καὶ ἰδίως ἐν τοῖς βασιλείοις τοῦ Σιάμ καὶ Καμπότζ, ἐρείπια ἀρχαιοτήτων μέγιστα καὶ πάμπολλα, μνημεῖα, ναοί, ἀνάκτορα, ἀγάλματα, ἀνάγλυφα, κλπ., μαρτυροῦντα ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος εἶχεν ἄλλοτε ποτε πολιτισμὸν καὶ ἀνάπτυξιν οὐκ εὐκαταφρόνητον.

Τῷ 1873 ὁ γάλλος ὑποπλοίαρχος Δελαπόρτ, ἀποσταλὲς εἰς Τογκίνα ὡς προϊστάμενος ἐπιτροπῆς τινος, ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἦτο κακόν, ἐὰν χρησιμοποίησεν τοὺς ἐξ μῆνας καθ' οὓς ἐμελλε νὰ διαμείνῃ ἐν Κοχιγκίνα ἀπεφάσισε δὲ νὰ μεταβῇ εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ἐρειπίων τούτων, καὶ, εἰ δυνατόν, νὰ μετακομίσῃ εἰς Γαλλίαν τινὰ ἐξ αὐτῶν. Τῇ συνδρομῇ λοιπὸν τοῦ γάλλου διοικητοῦ τῆς Κοχιγκίνας, καὶ τοῦ ἐν Γαλλίᾳ ὑπουργοῦ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως Ἰουλίου Σίμωνος, ὅστις τῷ παρέσχε πρὸς τοῦτο δέκα χιλιάδας φράγκων, καὶ διάφορα πράγματα, ἵνα τα δώσῃ δῶρον πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τοὺς μανδαρῖνους τοῦ Καμπότζ, ὁ Δελαπόρτ κατώρθωσε μετὰ μυρίους καὶ ἀτρυτους κόπους καὶ μόχθους καὶ κινδύνους, νὰ συναγάγῃ ἀξιόλογον συλλογὴν ἀγαλμάτων, τμημάτων γλυπτικῶν ἔργων, ἀναγλύφων, προπλασμάτων, σχεδίων, ἰχνογραφημάτων καὶ φωτογραφιῶν. Ἡ συλλογὴ αὕτη μετακομισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Δελαπόρτ εἰς Γαλλίαν, ἀπετέθη ἐν ταῖς εὐρυχώροις αἰθούσαις τοῦ ἐν Κομπιένῃ ἀνακτόρου, ὅπερ ἐπωνομάσθη Μουσεῖον τῶν ἐξ ἀνατολῆς ἀρχαιοτήτων. Δύο αἰθούσας τούτου παριστᾷ ἡ ἐν σελ. 44 εἰκὼν.

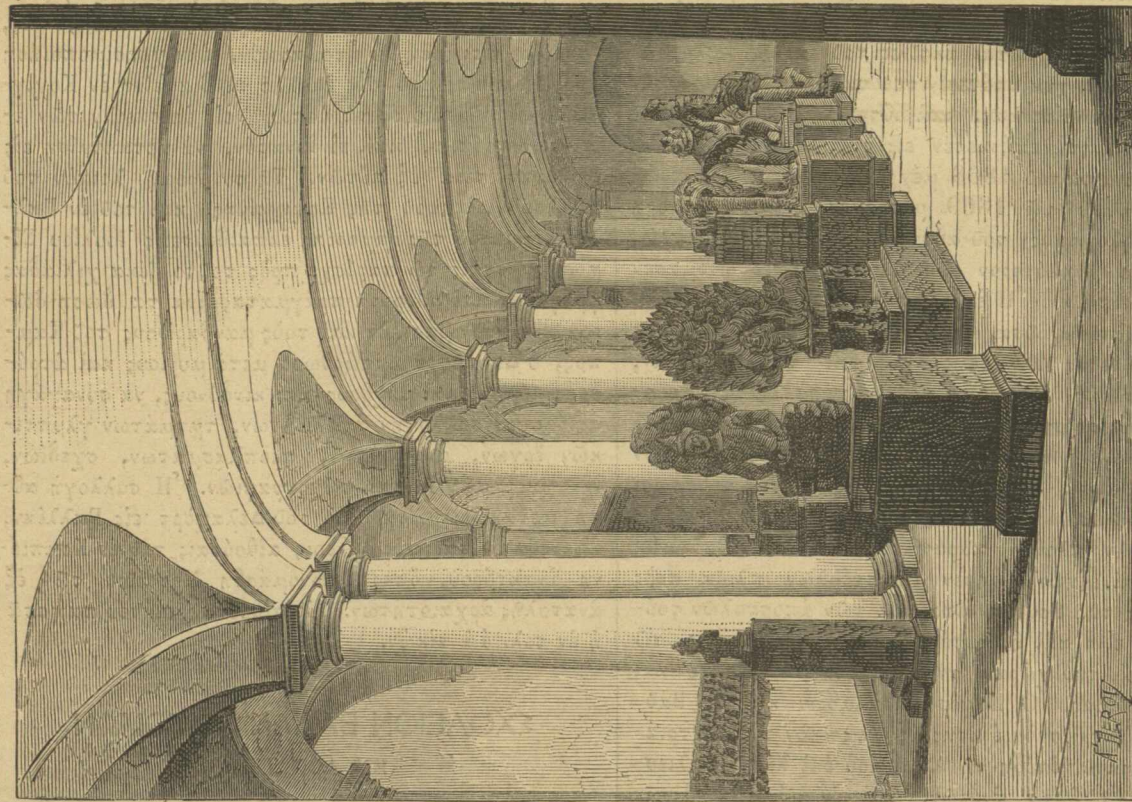
ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΒΑΛΑΝΤΙΟΤΟΜΩΝ

ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

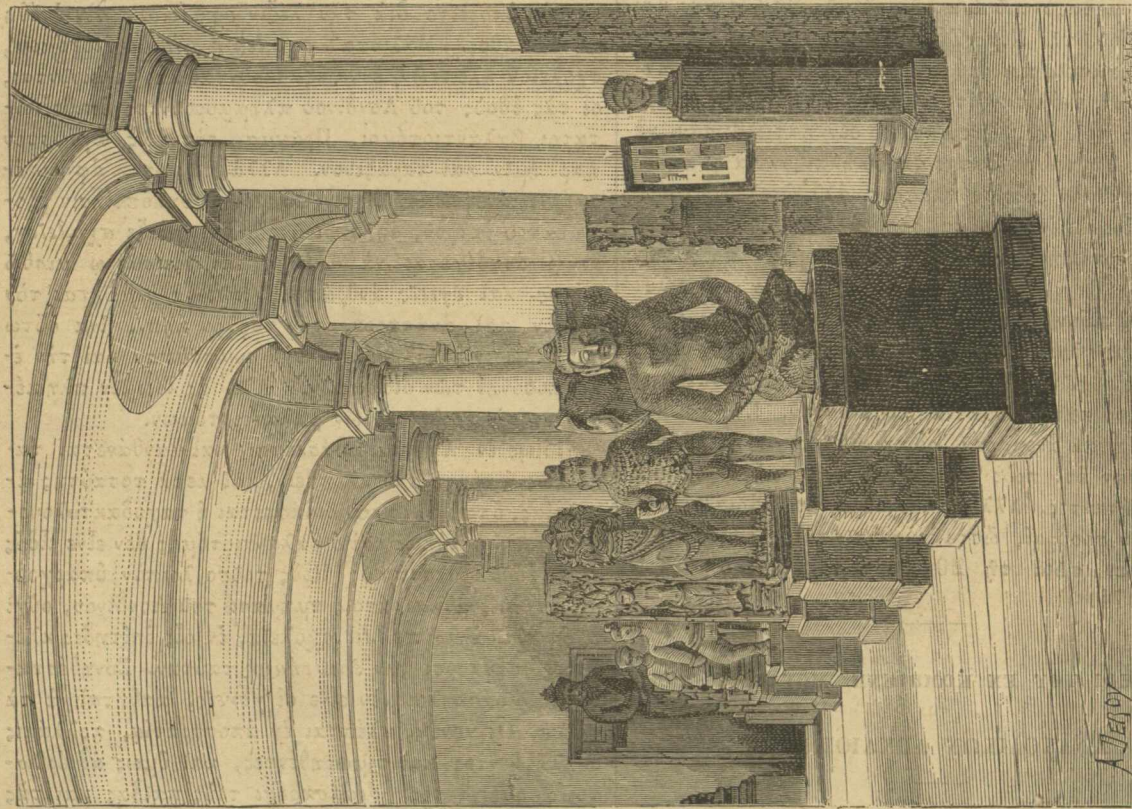
Μὴ ἀπορεῖτε διὰ τὴν λέξιν σχολεῖον, δὲν ἐτέθη κατὰ λάθος. Μάλιστα σχολεῖον βαλαντιοτόμων, σχολεῖον κλεπτῶν, ἐνθα ἐξασκούνται καὶ τελειοῦνται, οἱ τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου πλημμυροῦντες ἐπιδεδιωτάτοι βαλαντιοτόμοι. Πράγμα, εὐτυχῶς ἄγνωστον παρ' ἡμῖν καὶ παράξενον. Ἀλλὰ πῶς ὄχι, ἀφ' οὗ ἐσχάτως ἀνεγνωμένον ἐν τινι ἐφημερίδι δηλοποίησιν ἐξοχωτάτου ἱατροῦ, δηλοποιούντος ὅτι ἤνοιξε σχολεῖον, ἐν ᾧ ἀναδέχεται νὰ διδάξῃ ἐπὶ ὠρισμένῳ μισθῷ σώους καὶ ὑγιεῖς ἀνθρώπους πῶς νὰ μιμῶνται τὸν χωλὸν καὶ ἀνάπηρον, τὸν τυφλὸν κλπ., ἵνα οὕτω προκαλῶσιν εὐκολώτερον τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἐλεημοσύνην τῶν διαβατῶν. Ἀλλ' ἂς ἴδωμεν πλησιέστερον τὸ σχολεῖον τῶν βαλαντιοτόμων.

Ἰδίως ἐν Ἀγγλίᾳ διδάσκειται καὶ μανθάνεται τακτικῶς ἡ τέχνη τοῦ κλέπτειν, καὶ μετὰ τοσαύτης ἀφελείας, ὅπως ἀλλαχοῦ διδάσκειται ἡ ταχυδακτυλογραφικὴ. Ἀλλὰ μήπως καὶ ὁ βαλαντιοτόμος δὲν εἶνε εἰδός τι ταχυδακτυλογραφοῦ; Πρὸς τοῦτο λοιπὸν ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς ἀθλιωτάτοις τμήμασι τοῦ Λονδίνου, οὐχὶ ἐν ἡ δύο, ἀλλὰ πολλὰ σχολεῖα, ἐν οἷς ἐπίτηδες κλέπται διδάσκουσι τὴν ἐπιστήμην ταύτην. Συνηθέστατα δὲ διδάσκαλοι μὲν εἶνε οἱ γονεῖς, μαθηταὶ δὲ τὰ τέκνα. Οἱ γονεῖς, κλέπται ἐν ἀποστρατίᾳ, πολλὰκις συλληφθέντες καὶ τιμωρηθέντες, καὶ ὅμως ἀδιόρθωτοι ἀπομείναντες, διδάσκουσι τοὺς παῖδας καὶ τὰς θυγατέρας των. Κυλιόμενοι δὲ ἐν τῇ δεινῇ καὶ τῇ κακίᾳ, δαπανῶσιν εἰς τὸ ποτόν ὅτι τὰ ἄθλια τέκνα των κερδήσωσιν ἐκ τῆς κλοπῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τοῖς καπηλείοις πάντοτε διαμένουσι, τὰ καπηλεῖα συνήθως χρησιμεύουσι καὶ ὡς σχολεῖα.

Τοιοῦτου τινὸς καπηλείου ἀπόκεντρον δωμάτιον

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΕΝ ΚΟΜΠΙΕΝΗ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ, ιδρυθέντος τῆ 8 Αὐγούστου 1874.

παριστῆ ἢ κατωτέρω εἰκόν. Ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοίχου τοῦ δωματίου κρέμανται ὥρολόγια, ὑπεράνω δ' αὐτῶν ἐπὶ σανίδος καὶ κατὰ γῆς, βλέπομεν διάφορα κλοπιμαῖα, σάκκους ὀδοιπορικοῦς, ἀλεξιβροχὰ κλπ.

κλπ. Καὶ δεξιὰ μὲν ὁ κάπηλος χύνει ποτὸν μεθυστικὸν ἐν τῷ ποτηρίῳ, ὅπερ κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς ἢ νεαρὰ κόρη, κομψότατα ἐνδεδυμένη, διὰ νὰ δύναιτο νὰ ἐμβαίη εἰς τὰς οἰκίας χωρὶς νὰ την ὑποπτεύωσι.

Τὴν βλέπετε πόσον ἐντροπαλὴ καὶ σεμνὴ φαίνεται; Ὁ κάπηλος τῆ ὁμιλεῖ μειδιῶν βλακωδῶς, καὶ ἐκείνη νεύει κάτω τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐρυθριᾷ ἴσως. Καὶ ὁ μὲν εἶνε κλέπτρια πρώτης τάξεως. Ἀριστερὰ δὲ ἵσταται πρὸ τοῦ παραθύρου καὶ βλέπει ἔξω ἀνὴρ σοβόρος,

ἔχων μακρὰν γενειάδα. Ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶνε ὁ σκοπός, καὶ φυλάττει μήπως ἔλθῃ τις αἴφνης, καὶ ἐνοχλήσῃ τοὺς συντρόφους τοῦ καὶ διακόψῃ τὸ παραδιδόμενον μάθημα. Ἀλλὰ δὲν εἶσθε περίεργοι νὰ μάθητε πῶς διδά-

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΒΑΛΑΝΤΙΟΤΟΜΩΝ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῳ.

σκεται τὸ μάθημα τοῦτο; Ἄς σταθῶμεν ὀλίγον νὰ ἴδωμεν, καὶ δὲν θὰ χάσωμεν τίποτε, μὴ φοβείσθε. Παρατηρήσατε ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς ὀροφῆς τοῦ προχείρου τούτου σχολείου, κρέμαται μακρὸν φόρεμα, ἔχον ἐν τῇ ἄκρᾳ ἐξηρητημένα μικρὰ κωδῶνια. Τὸ φό-

ρεμα δὲ τοῦτο εἶνε τρόπον τινὰ τὸ βιβλίον, δι' οὗ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος παῖς θὰ διδαχθῇ τὴν ἐπιστήμην του. Εἶνε ἤδη ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος. Πρὸ τοῦ φορέματος ἵσταται ἄρθιος, καὶ τὰς χεῖρας ἔχων ἐντὸς τῶν θυλακίων του, ὁ διδάσκαλος, ἐπιβλέπων τὸν παῖδα, ὅστις

μετά προσοχής μελετᾷ τὸ μάθημά του. Τὸ δὲ μάθημα εἶνε τὸ ἐξῆς· Πρέπει δὴλα δὴ νὰ ἐκβάλῃ τὸ μανδύλιον ἀπὸ τοῦ θυλακίου, χωρὶς νὰ κοουσθῇ ἡ γὰρ τις τῶν κωδωνίων. Πέριξ δὲ κἀθηνται οἱ κοσμήτορες τοῦ σχολείου, ἐπιδοκιμάζοντες ἢ ἀποδοκιμάζοντες τὸν μαθητὴν, ἀναλόγως τῆς ἐπιδεξιότητος καὶ ἐπιμελείας του.

Καὶ ἀφ' οὗ τὸ παιδίον γυμνασθῆ καλῶς νὰ κλέπτῃ τὸ μανδύλιον τοῦ ἀψύχου φορέματος χωρὶς νὰ κοουσθῶσι τὰ κωδωνία, θά τω δοθῇ ἔπειτα ἡ ἄδεια νὰ κλέπτῃ μανδύλια καὶ ἐμψύχων φορεμάτων, καὶ ἂν ἐπιδείξῃ ἐπιδεξιότητα καὶ εὐφυΐαν, τότε πλέον ἀναγνωρίζεται ἄξιος τοῦ Ἑρμοῦ ὁπαδὸς καὶ πτυχιούχος κλέπτῃς μανδυλίων.

Μετὰ τὸ στοιχειῶδες τοῦτο μάθημα, προδιβάλλεται ὁ παῖς εἰς ἄλλο μάθημα δυσκολώτερον, καὶ γυμνάζεται πῶς νὰ κλέπτῃ ὠρολόγια, ἀλύσεις ὠρολογίων, χρυσᾶ κομβία καὶ πόρπας, καὶ τέλος βαλαντιοπλήρη χρημάτων, ὅτε πλέον γίνεται καθ' αὐτὸ βαλαντιοτόμος. Δὲν εἶνε δὲ δύσκολον νὰ φθάσῃ ὁ μαθητὴς εἰς τὴν τελειότητα ταύτην, διότι οἱ διδάσκαλοι καὶ καθηγηταὶ εἶνε ἔμπειροι, ἀκάματοι καὶ μεθοδικώτατοι, ὡς μαρτυρεῖ καὶ ἡ φυσιογνωμία των.

Ἐν δὲ μόνον δύναται νὰ διακόψῃ τὰς προόδους καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ βαλαντιοτόμου, ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ, ὁ διώκτης οὗτος καὶ καταδρομεὺς τῆς ἐπικερδεστάτης ταύτης ἐπιστήμης. Ἴδου δὲ ὅποιον τὸ τέλος καὶ ἡ τύχη τῶν βαλαντιοτόμων. Νέοι μὲν ὄντες ἔργον ἔχουσι τὸ κλέπτειν καὶ μεθύειν καὶ τὸ μεθύειν καὶ κλέπτειν, ἀφ' οὗ δὲ γηράσωσι παρακαίρως καὶ ἀποβλακωθῶσιν ὑπὸ τῆς καταχρήσεως τῶν ποτῶν, διημερεύουσιν ἐν τῷ καπηλείῳ καὶ μεταμορφοῦνται εἰς διδασκάλους καὶ κοσμήτορας τοῦ σχολείου τῶν βαλαντιοτόμων.

ΣΙΤΑΝΘΗ

Διήγημα Φλαμανδικόν.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Καὶ ἀφαιρέσας τὰ σανδάλιά του, ἀνέβη δις ἐπάνω πρῶτον μὲν διὰ νὰναβιδάσῃ τὸν δίσκον, ὅπου εἶχε τὸν ἅγιον Νικόλαον καὶ ἄλλα γλυκίσματα, καὶ δεύτερον διὰ νὰναβιδάσῃ τὴν κούκλαν, τὸ λίκνον καὶ τὰ φορέματα τῆς κούκλας. Ἀποθέσας δ' αὐτὰ ἔξω τοῦ δωματίου, κατέβη πάλιν, καὶ φορέσας τὰ σανδάλιά του ἀνέβη συρίζων διὰ νὰ δείξῃ ὅτι αὐτὸς ἀνέβαινε.

Ἡ δὲ Σιτάνθη ἐξηκολούθει κοιμωμένη.

— Θέλω νὰ ἴδω τὴν χαρὰν της, ὅταν λάβῃ εἰς χεῖράς της τὸν ἅγιόν της Νικόλαον διὰ τοῦτο ἴσα ἴσα μένω ἐδῶ, εἶπεν ὁ ἐφημέριος πρὸς τὸν Ἴανς εἰσελθόντα.

Ἄλλ' ὁ ἱερεὺς δὲν ἔμενε διὰ τοῦτο ἄλλη αἰτία δὲν τον ἄφινε νὰ φύγῃ.

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου του μικρὸν εὐχολόγιον, κεκαλυμμένον διὰ σκέπης διὰ νὰ μὴ φθειρῆται, ἐβλήσασεν εἰς τὸ τραπέζιον καὶ ἀνεγίνωσκεν. Ἐκ

διαλειμμάτων δὲ ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν Σιτάνθη, ἐκλείει τὸ βιβλίον του θέτων τὸν δάκτυλόν του, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν σελίδα, καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν.

— Πολυεύσπλαγγνε Κύριε, ἐλέησον τοὺς δυστυχεῖς γονεῖς!

Ὅτε δ' ἐσήμανε μεσονύκτιον, ἡ Σιτάνθη ἀκούσασα θόρυβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐξύπνησε καὶ ἠρώτησε μήπως τὸ ὄναριον τοῦ ἁγίου Νικολάου κατέβαινεν εἰς τὸ δωματίον ἀπὸ τῆς καπνοδόχου. Ὁ δὲ Ἴανς εἰξεύρων ὅτι ὁ θόρυβος ἔγεινε κάτω ὅπου εἰργάζοντο οἱ ἐργάται του, ἐθώπευσε τὴν Σιτάνθη καὶ τῇ εἶπεν ὅτι τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς ἤκουε τὸν κρότον τῶν πετάλων τοῦ ὄναριου.

Καὶ ἐξελθὼν τοῦ δωματίου ἐπανήλθε μετ' ὀλίγον φέρων ἐπὶ καθίσματος τὴν κούκλαν, τὸ λίκνον, τὰ φορέματα τῆς κούκλας, τὸν ἅγιον Νικόλαον καὶ τὰ γλυκίσματα.

— Εὐχαριστῶ, ἅγιε Νικόλαε, εὐχαριστῶ διὰ τὴν Σιτάνθη μου, εἶπεν ὁ Ἴανς ἐμβσίτων.

Ἡ Σιτάνθη ἰδοῦσα τὴν εὐμορφὸν κούκλαν καὶ τὸ λίκνον, διέστειλε τὰ χεῖρά της καὶ προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ.

Ἐψώσας δὲ ὁ Ἴανς τὸ κάθισμα ἔδειξεν εἰς τὴν Σιτάνθη τὰ ἔχνη τῆς κόνεως, ἅτινα αὐτὸς εἶχε κάμει πατήσας ἐπὶ τοῦ καθίσματος.

— Ἴδέ, Σιτάνθη, εἶπεν ἡ μήτηρ, εἰς τὸ κάθισμα τοῦτο ἐπάτησε τὸ γαϊδουράκι τοῦ ἁγίου Νικολάου. Βλέπεις τὰ πατήματά του;

Ἡ Σιτάνθη ἐμειδίασε, καὶ ἀμέσως κλίνας τὴν κεφαλὴν ὡς ἄνθος τοῦ κήπου ὑπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον, ἀπεκοιμήθη.

— Διδάσκαλέ μου, εἶπε πρὸς τὸν ἱερέα ἡ μήτηρ συνάπτουσα τὰς χεῖράς της, φοβοῦμαι μήπως πέσῃ κἀνὲν δυστύχημα εἰς τὴν οἰκίαν μας.

— Ἄς ἐλπίζωμεν, κόρη μου, εἰς τὸν Παντοδύναμον, ἀπεκρίθη ὁ ἱερεὺς, ὑψῶν τὴν χεῖρα πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ χονδρὸς κρεωπώλης Κανου, ἀπλώσας ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν ἅγιον Νικόλαον τῶν τέκνων του, ἔλεγεν εἰς τὴν γυναῖκά του βλέπων πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἴανς.

— Ἀλήθεια, Ζηνοβία, κἀτι τρέχει εἰς τοῦ γείτονός μας τοῦ Ἴανς, διότι βλέπω ὀπίσω τοῦ λευκοῦ παραπετάσματος τοῦ παραθύρου του σκιάς, αἱ ὁποῖαι πηγαίνουν καὶ ἔρχονται ἀδιακόπως. Ἄν ἡ Σιτάνθη του εἶχε τὴν υγείαν τῆς Καλλιόπης καὶ τῆς Ἀνθῆς μας, βέβαια δὲν θά εἶχεν ἀνησυχίαν, ἀλλὰ τὸ ἄμοιρον ἐκεῖνο κοριτσάκι εἶνε ὡσάν ἕνα κομματάκι βαμβάκι ποῦ τὸ φυσᾷ ὁ ἄνεμος καὶ το παίρνει καὶ πάει καὶ πάει!

Εἰς ὅλας δὲ τὰς οἰκίας τῆς πόλεως καὶ τῶν χωρίων, ὅλα τὰ παιδία εἴτε πλούσια εἴτε πτωχά, ἐκοιμῶντο κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν καὶ ὠνειρεύοντο γλυκίσματα καὶ παιγνίδια.

Ἡ γραῖα μάμμη, ἥτις ἐκάθητο πλησίον τῆς ἐστίας, ἀποθέσασα τὰς βελόνας καὶ τὸ πλέξιμον της ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἐκοιμᾶτο φοροῦσα ἔτι τὰ δίοπτρά της. Ἄλλ' ὁ Ἴανς καὶ ἡ σύζυγός του δὲν ἐκοιμῶντο, ἀλλ' ἐκάθητο σιωπηλοί, καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ ἴδωσιν ἀλλή-

λους' ἐσκέπτοντο οἱ δυστυχεῖς ὅτι ἡ Σιτάνθη ἐφαίνετο μᾶλλον ὅτι ἦτο νεκρά ἢ ὅτι ἐκοιμᾶτο.

Ὁ δ' ἐφημέριος ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν

— Ἡ ἀναπνοὴ τῆς Σιτάνθης εἶνε ὡς ὁ βόμβος τοῦ κώδωνος τῆς ἐκκλησίας, ὅταν ἀκούεται μακρόθεν ἀφ' οὗ παύσῃ νὰ σημαίνει.

Ἡ Σιτάνθη ἀνέπνεε τόσον ἐλαφρά, ὥστε ἐν τῷ δωματίῳ ἠκούετο μόνον ὁ τριγμὸς τοῦ ἐλαίου τοῦ λύχνου, καὶ ὁ ῥογχασμὸς τῆς κοιμωμένης μάμμης.

Μετ' ὀλίγον ἡ γραῖα ἐξυπνήσασα, ἐθαύμασεν ἰδοῦσα ὅτι ὁ ἐφημέριος ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ. Παρατηρήσασα δὲ ὅτι ὁ Ἴανς καὶ ἡ σύζυγός του ἦσαν γονατισμένοι πρὸ τῆς κλίνης τῆς Σιτάνθης, ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου της τὸ μέγα ῥαβδωτὸν μανδύλιόν της, καὶ καλύψασα τὸ πρόσωπόν της, ἤρχησε νὰ κλαίῃ χωρὶς καὶ αὐτὴ νὰ εἰξεύρῃ διατί.

Τότε δὲ ἐξύπνησε καὶ ἡ Σιτάνθη καὶ εἶπε

— Καλημέρα, ἅγιε Νικόλαε.

Τόσον δὲ σιγὰ τὸ εἶπεν, ὥστε ἡ γραῖα μάμμη δὲν ἤκουσε τίποτε.

— Καλημέρα, πατέρα μου, καλημέρα μητέρα μου, καλημέρα μάμμη μου.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα μετὰ φωνῆς ἐσθεσμένης, ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς της πάλιν καὶ ἀπεκοιμήθη μέχρι τῆς πρωΐας.

Καὶ ὅτε τὴν αὐγὴν οἱ ἀλέκτορες ἐφώνησαν, τὰ παιδία τῆς πόλεως, ἐξυπνήσαντα ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, ἐπήδησαν μετὰ χαρᾶς ἀπὸ τῆς κλίνης τῶν διὰ νὰ ἴδωσιν ἐὰν ἦλθεν ὁ ἅγιος Νικόλαος. Μόνη ἡ Σιτάνθη δὲν ἐξύπνησε.

— Ἀχ! διδάσκαλέ μου, ἀνεφώνησαν αἴφνης ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, ῥιπτόμενοι εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἱερέως.

— Θάρρος, τέκνα μου, εἶπεν ὁ ἱερεὺς συγκινημένος καὶ μετὰ λυγμῶν. Θάρρος! ἡ ψυχὴ τῆς Σιτάνθης μας ἐπέταξεν εἰς τὸν Παράδεισον. . .

Ἐκτοτε ὁ δυστυχὴς Ἴανς δὲν κατεσκεύασεν πλέον ἀνθρωπίσκους χάριν τῆς εορτῆς τοῦ ἁγίου Νικολάου! Ἀλλὰ τὴν χαρμόσουν ταύτην ἤμεραν ἦσαν κατ' ἔτος τὰ παράθυρα τοῦ ἐργαστηρίου του σκοτεινά.

ΒΛΩΟΥΟΙ.

Ἐν Δαχομέῃ, ἐν τῷ ἀκρωτηρίῳ Λάφ ἐν Κογκῶ καὶ ἐν ἄλλαις χώραις τῆς Ἀφρικῆς ὑπάρχουσι λαοὶ τινες αἰμοχαρεῖς, λατρεύοντες τὸν θεὸν Βωδοῦ δὴλα δὴ ὄφιν τινὰ ἐξημερωμένον, τρεφόμερον ἐν ἀποκρύφῳ καὶ μυστηριώδει τόπῳ ὑπὸ ἱερέων, οὗς μόνον οἱ μεμνημένοι γινώσκουσιν, ἄλλος δὲ οὐδεὶς. Οἱ ἱερεῖς οὗτοι ἔχουσιν ὄνομα παπᾶ, καὶ ἀποκαλύπτουσιν εἰς τοὺς πιστοὺς τὰ προστάγματα τοῦ Θεοῦ. Ὅσα δὲ τὰ προστάγματα ταῦτα εἶνε σκληρότερα καὶ ἀπανθρωπότερα, ὅσα πλείονα ἀνθρωπῖνα θύματα ἀπαιτεῖ ὁ Θεός, τόσα μεγαλύτερα εἶνε καὶ ἡ χαρὰ καὶ ὁ φανταστικὸς τῶν πιστῶν.

Πολλοὶ τῶν πιστῶν τούτων πρὸ αἰῶνων μετέβησαν ἐξ Ἀφρικῆς εἰς τὰς Ἀντίλλας νήσους τῆς Ἀμερικῆς, ἐκ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς τοῦ πολιτισμοῦ,

καὶ ὅμως δὲν ἀφῆσαν τὰς αἰμοχαρεῖς ἔξεις των, ἀλλὰ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν μεταδίδεται ἡ ἀπάνθρωπος καὶ βάρβαρος αὐτὴ αἵρεσις, καθ' ἧς οὐδὲν ἰσχυσαν οὔτε αἱ προτροπαὶ τῶν χριστιανῶν ἱερέων, οὔτε αἱ ἀπειλαὶ τῆς ἐξουσίας.

Καὶ τοὶ δὲ ἡ ἐξουσία ἐπιτηρεῖ αὐτοὺς μετὰ μεγίστης αὐστηρότητος, εὐρίσκουσιν ὅμως καιρὸν καὶ καταφεύγουσι κρύφα καὶ ἐν ὥρᾳ νυκτὸς ἐντὸς τῶν πυκνοτάτων δασῶν, ὅπου τελοῦσι τὰς φοικώδεις αὐτῶν ἱεροτελεστίας. Ἐκεῖ δὲ κορεσθέντες αἵματος καὶ σαρκῶν ἀνθρωπίνων, χορεύουσιν ὡς μαινόμενοι περὶ τὸν κλωθόν, ἐν ᾧ κοιμᾶται ὁ ἱερεὺς ὄφιν. Ἀμα δὲ τοῦ ἡλίου ἀνατελλάντος, γίνονται ἀφαντοὶ ὡς σκιά, ἔτοιμοι ὄντες νὰ ἐπιστρέψωσι πάλιν ὅταν ὁ ἀρχηγὸς των τοὺς καλέσῃ.

Τοιαύτης τινὸς ἀγρίας ἀφρικανικῆς τελετῆς τὸν ἐπιλογον παριστᾷ ἡ ὀπίσθεν εἰκὼν. Ἴδου δὲ ἐν ὀλίγοις τί συνέβη.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1863 γεωργὸς τις μαῦρος, ὀνομαζόμενος Κογκῶς, κατοικῶν ἔξω τῆς πρωτεύουσος τῆς Αἰτήης, ἐπιθυμήσας νὰ ἴδῃ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τοῦ βελτιουμένην, κατέφυγεν εἰς παπᾶν τινὰ παρακαλῶν αὐτὸν νὰ ἐρωτήσῃ τὸν θεὸν Βωδοῦ τί πρέπει νὰ κάμῃ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ποθουμένου. Ἦθελε δὴλα δὴ ἀπὸ πτωχοῦ ἐργάτου νὰ γείνη πλούσιος κτηματίας. Ἐρωτήσας ὁ ἱερεὺς τὸν θεόν, εἶπεν εἰς τὸν μαῦρον «ὁ θεὸς θά σε πλουτίσῃ ἐὰν θυσιάσῃς εἰς αὐτὸν ἕνα ἄνθρωπον». Ἀκούσας ὁ Κογκῶς τὴν ἀπόκρισιν τοῦ θεοῦ τρέχει ἀμέσως πρὸς τὴν ἀδελφὴν του Ἰωάνναν, πλύντριαν τὸ ἐπάγγελμα καὶ πιστὴν ὁπαδὸν τοῦ θεοῦ Βωδοῦ, καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ εὑρωσι ἄνθρωπον νὰ τον θυσιάσωσι.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε σύνοικον τὴν ἀνεψιάν της Κλαίρσίνην κοράσιον μόλις ἐπτὰ ἐτῶν. Μετὰ πολλὰς δὲ σκέψεις ὁ Κογκῶς καὶ ἡ Ἰωάννα, ὁ θεῖος δὴλα δὴ καὶ ἡ θεῖα ἀπεφάσισαν νὰ θυσιάσωσι τὴν μικρὰν ἀνεψιάν των, τὴν Κλαίρσίνην. Ἀρπάσαντες δὲ τὴν κορασίδα τὴν ὠδήγησαν εἰς τὴν οἰκίαν παπᾶ τινος Ἰουλιανοῦ, ὅστις εἶχε προσκαλέσει ἐν τῇ οἰκίᾳ του πολλοὺς πιστοὺς, οἵτινες ἀνυπομόνως περιέμενον τὸ θῆμα. Ἀμέσως δὲ ὡς ἦλθε, ἔδεσαν τὸ στόμα καὶ τὰς χεῖράς της, καὶ τὴν μετεκόμισαν εἰς τὴν οἰκίαν τινὸς ὀνομαζομένου Φλωρεάλ, οὗτινος καὶ ἡ σύζυγος Σειρὴν ἦτο συνηνομημένη.

Τέσσαρας ὅλας ἡμέρας ἔμεινε κεκλεισμένη ἡ μικρὰ ἐν τῇ μυστηριώδει ἐκείνῃ οἰκίᾳ. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς ἡ Κλαίρσιν, ἀπωλέσασα τὴν κόρην της ἀνεζήτησεν αὐτὴν πανταχοῦ, ἀλλὰ δὲν τὴν εὔρεν. Ἡ πόλις ὅλη ἦτο ἔνω κάτω. Ἡ δ' ἄπιστος Ἰωάννα, ἐλθοῦσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀτυχοῦς ἀδελφῆς της προσεπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ἰνα δὲ τὴν καθησυχάσῃ, τῇ ἔλεγε «τὴν κόρην σου τὴν ἤρπασε τὸ στοιχειὸν καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον θά σοῦ τὴν φέρῃ πάλιν» πιστεύσε με διότι μετὰ το εἶπεν ὁ παπᾶς.»

Ἡ Κλαίρσιν, γυνὴ δεισιδαίμων ὡς πᾶσαι αἱ ἀπαίδευτοι γυναῖκες τῆς Αἰτήης, καὶ τυφλῶς πιστεύουσα εἰς τὴν μαγίαν, ἐπίστευσε τὸν μῦθον τῆς Ἰωάννας καὶ ἠσύχασε.

Τῇ 18 Δεκεμβρίου 1863 περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς νυκτὸς, συνῆλθον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φλωρεάλ τὰ

ἔζης ἀκτὼ θηρία· ὁ Κογκῶς, ὁ Φλωρεάλ, ὁ Ἰουλιανὸς καὶ ὁ Γεριέρος, ἐργάται γεωργοί, καὶ ἡ Ἰωάννα, ἡ Βέγια, ἡ Σειρὴν καὶ ἡ Ροζίς πλύντριαι. Ἐφερον δὲ καὶ τὴν ἀτυχῆ Κλαιρσίνην.

Καὶ ἡ μὲν Ἰωάννα, ἡ θεία, ἐπιβίβησεν τὴν ἀνεψιάν της, ἐν ᾧ ὁ Φλωρεάλ ἐσφιγκε τὰς πλευράς της, ὁ δὲ Γεριέρος ἐκράτει τοὺς πόδας της.

Ἡ μάρτυς ἐξέπνευσε μετ' ὀλίγον μετὰ φρικώδη ἀγωνίαν καὶ τὸ πτώμα της ἐξηπλώθη κατὰ γῆς. Ὁ Φλωρεάλ ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξέδειρε τὸ θερμὸν ἔτι σῶμά της. Διαμελίσας δ' αὐτὸ ἔριψε τὰ τεμάχια εἰς τοὺς ἀγρίους περιστάτας, οἵτινες ὡς γύπες ἐπέπεσαν καὶ κατεβρόχθισαν τὰς θερμὰς σάρκας. Ψήσαντες δ' ἔπειτα τὴν αἱματόφυρτον κεφαλὴν μετὰ

γεωμήλων, ἔφαγον μετ' ἀπληστίας, καὶ ἀνέθηκαν τὸ κρανίον ἐπὶ τινος βωμοῦ.

Ἐπειτα δὲ ἡ Ἰωάννα λαβοῦσα κωδώνιον, ἐσήμανε βιαίως, καὶ πάντες ἤρξαντο χορεύοντες περὶ τοῦ βωμοῦ, μεθύοντες ἐξ αἵματος καὶ ἀγρίως τραγουδοῦντες μυστηριώδες ᾄσμα.

Μετὰ δὲ ταῦτα παρέχωσαν τὸ δέρμα καὶ τὰ ἐντόσθια τῆς μικρᾶς μάρτυρος, τὸ δ' αἷμα καὶ τὰ ὀστά ξηράναντες καὶ τρίψαντες εἰς κόνιν, ἐφύλαξαν ἐντὸς πηλίνων ἀγγείων, καὶ ἀπεχωρίσθησαν χαίροντες καὶ ἀγαλλόμενοι. Συνεφώνησαν δὲ νὰ συνέλθωσι πάλιν τὴν εορτὴν τῶν Θεοφανείων, ἵνα θυσιάσωσι μικρὰν τινα κόρην Λοζάναν ὀνομαζομένην, ἣν εἶχε κλέψει κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἡ Σειρὴν. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ

Ἄνθρωποφάγοι λατρεύοντες τὸν θεὸν ΒΩΔΟΥ εἰς θάνατον καταδικασθέντες ἐν τῇ γῆσφ Ἄιτη κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1865.

Ἄρχῃ κατώρθωσε νὰνακαλύψῃ τοὺς ἀνθρωποφάγους τούτους, οἵτινες συλληφθέντες καὶ δικασθέντες ὑπὸ τοῦ κακουργιοδικείου, καταδικάσθησαν τῇ 27 Ἰανουαρίου 1864 εἰς θάνατον, δόντες οὕτω δίκην τῶν ἀπανθρώπων πράξεών των.

Ἐλίγας δὲ στιγμὰς πρὸ τῆς θανατώσεώς των ἐφω-

τογράφησαν αὐτοὺς, καὶ τῆς φωτογραφίας ἐκείνης ἀντίγραφον εἶνε ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν, ἐν συμπλέγματι παριστώσα τὰ εἰδεχθῆ καὶ ἀνθρωπώμορφα τέρατα.